

Høringsnotat om forslag til endringer i forskrifter etter svalbardmiljøloven

Innhold:

1. Innledning

Miljøverndepartementet har sammen med Sysselmannen og direktoratene gjennomgått forskriftsverket etter lov om miljøvern på Svalbard 15. juni 2001 nr. 79 (svalbardmiljøloven) i forbindelse med at endringer i svalbardmiljøloven trådte i kraft i fjor sommer. Det er delvis tale om endringsforslag i forskrifter som en følge av endringer i loven, samt endringsbehov som er spilt inn av direktoratene og Sysselmannen tidligere, basert på deres erfaringer med praktisering av svalbardmiljøloven. Utkast til endringsforslag er lagt fram for det interdepartementale polarutvalg som ikke hadde vesentlige merknader til endringsforslagene.

Flere av endringsforslagene er i hovedsak moderniseringer av gjeldende regelverk og dels en forskriftsfesting av dagens praksis. Det gjelder bl.a. forslag om endring av forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard 24. juni 2002 nr. 724 og forskrift om tilskudd fra Svalbards miljøvernfond 30. april 2007 nr. 599.

De forskriftene der det blir gjort forslag om mer materielle endringer er først og fremst forskrift om ferdsel med motorkjøretøy i terrenget og om bruk av luftfartøy til turistformål på Svalbard (motorferdselsforskriften) 24. juni 2002 nr. 723, forskrift om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard 28. juni 2002 nr. 650 og forskrift om høsting på Svalbard 24. juni 2002 nr. 712.

2. Forskrift om høsting på Svalbard 24. juni 2002 nr 712

2.1. Høstingsforskriften § 12 og § 13 – rapportering

Svalbardmiljøloven § 32 fikk ved lovendringen tilføyd et nytt femte ledd om rapportering. På grunn av de problemene Sysselmannen i lengre tid har hatt med å få inn rapporter til rett tid, ble det av hensyn til brukerne tatt inn også i lovbestemmelsene som regulerer høsting et klart krav om rapportering og mulige konsekvenser av en manglende rapportering. Av pedagogiske hensyn, er det ønskelig med en tilsvarende klargjøring i forskriftsteksten i § 12 og § 13 selv om ordlyden i disse paragrafene allerede i dag gir mulighet for Sysselmannen til å nekte tillatelse. Departementet foreslår derfor at man i tar inn en presisering i § 12 andre

ledd og § 13 andre ledd om at Sysselmannen kan nekte tillatelse til jakt og fiske kommende sesong med manglende rapportering.

2.2 Høstingsforskriften § 3 - definisjon av fastboende

Sysselmannen mener det kan være uklart hvordan definisjonen av fastboende i høstingsforskriften § 3 bokstav a er å forstå, og ønsker en endring slik at det går klart fram at man må være fastboende både på søknadstidspunktet og ved tidspunktet for høstingen. Departementet mener man av pedagogiske hensyn bør kunne klargjøre definisjonen slik at dagens praksis framgår klart av selve forskriftsteksten. Departementet foreslår derfor en endring av høstingsforskriftens § 3 bokstav a.

2.3 Høstingsforskriften §§ 14-15 og §§ 17-19 - aldersgrenser for jakt, opplæringsjakt og jegerprøven

Direktoratet for naturforvaltning ønsker å harmonisere reglene om aldersgrenser for jakt, opplæringsjakt og jegerprøven i høstingsforskriften med de reglene som gjelder for dette på fastlandet, jf forskrift om utøvelse av jakt, felling og fangst av 22. mars 2002 nr 313. Her er opplæringsjakt forbeholdt aldersgruppen 14-16 år for småvilt og aldersgruppen 16-18 år på storvilt. Direktoratet viser til at en slik endring av ikke vil ha store konsekvenser for bestandene på Svalbard og deres utvikling og sammensetning. Sysselmannen er enig i direktoratet sin vurdering av dette.

Departementet støtter Direktoratet for naturforvaltning og Sysselmannes vurderinger, og foreslår å endre høstingsforskriftens § 14 om aldersgrenser for opplæringsjakt og § 17 om aldersgrense for jegerprøven. Det foreslås også endringer i § 18 om gjennomføring av kurs og jegerprøve. Direktoratet foreslår at Sysselmannen får ansvar for å arrangere elektronisk eksamen. På fastlandet har man avviklet ordningen med diplomer for fullført obligatorisk kurs og bestått eksamen. Denne informasjonen vil nå framgå av kursbevis og eksamensresultatene går direkte til Jegerregisteret. Det foreslås derfor å oppheve høstingsforskriftens § 19 første ledd om jegerprøvebevis og rapport til jegerregisteret.

2.4 Forskrift om satser for avgift for jakt-, fangst- og fiskekort m.m. på Svalbard § 6 – jegerprøveavgift

I forskrift om satser for avgift for jakt-, fangst- og fiskekort m.m. på Svalbard 1. desember 2006 nr. 1578 § 6 omtales også jegerprøven, og som nevnt består i dag jegerprøven av et obligatorisk kurs og en elektronisk eksamen. Det foreslås derfor å endre "teoretisk eksamen" til elektronisk eksamen" i samsvar med

endringsforslaget i høstingsforskriftens § 18. På fastlandet er satsen man må betale nå kr 280 for å avlegge jegerprøven. Departementet foreslår derfor en økning av satsen for å avlegge jegerprøven fra kr 250 til kr 280.

2.5 Høstingsforskriften § 22 - utøvelse av fiske

Høstingsforskriften § 22 sier at Sysselmannen ved forskrift kan påby at fiskeutstyr og fiskeredskaper som er brukt utenfor Svalbard må desinfiseres før det brukes på Svalbard. Bakgrunnen for regelen er fare for smittespredning og introduksjon av fremmede organismer til Svalbard.

Sysselmannen mener dette kravet bør framgå direkte av høstingsforskriften, og at det er unødvendig med en egen forskrift om dette. Direktoratet for naturforvaltning deler Sysselmannens oppfatning, og departementet er enig i dette. Det foreslås derfor en endring i høstingsforskriftens § 22 som medfører at kravet om desinfeksjon av fiskeredskap fremgår av høstingsforskriften, og ikke av egen forskrift fastsatt av Sysselmannen.

2.6 Høstingsforskriften § 28 og § 30 - utøvelse av jakt og fangst

Høstingsforskriften § 30 har etter endringene som ble gjort i forskriften i 2008 fått en uheldig utforming, og foreslås omstrukturert uten at det materielle innholdet endres. I § 28 som omhandler våpen- og ammunisjonskrav for de enkelte arter, må polarmåke tas ut da dette ikke er en jaktbar art.

2.7 Økonomiske og administrative konsekvenser av forslaget til endringer i høstingsforskriften

Mange av de endringene som foreslås i høstingsforskriften er en presisering av gjeldende rett og forvaltningspraksis, og vil derfor ikke innebære nye økonomisk og administrative konsekvenser.

Endringene knyttet til jegerprøven og aldersgrenser for jakt og opplæringsjakt blir gjort for å få forskriften i samsvar med praksis på fastlandet. Det er kun mindre justeringer som gjøres i forhold til aldersgrensene, og endringene vil ikke ha store konsekvenser for bestandene på Svalbard og deres utvikling og sammensetning. Sysselmannen vil få ansvar for å arrangere elektronisk eksamen, men vil på den annen side slippe rapportering til jegerregisteret og skrive ut bevis for avlagt jegerprøve. En økning av satsen for å avlegge jegerprøven fra kr 250 til kr 280 ansees ikke å ha økonomiske konsekvenser for de som blir berørt.

3. Forskrift om ferdsel med motorkjøretøy i terrenget og om bruk av luftfartøy til turistformål på Svalbard (motorferdselsforskriften) 24. juni 2002 nr. 723

3.1 Motorferdselforskriften § 3 bokstav a – definisjon av fastboende
Direktoratet for naturforvaltning har foreslått å harmonisere definisjonen av fastboende i motorferdselforskriften med slik det er formulert i svalbardmiljøloven § 3 bokstav i. Departementet støtter dette, og foreslår en justering i ordlyden i motorferdselforskriften § 3 bokstav a.

3.2 Motorferdselforskriften § 8 annet ledd – områder og ferdselsårer der bruk av beltemotorsykkel og beltebil er tillatt

Motorferdselforskriften § 8 annet ledd regulerer bruk av beltemotorsykkel og beltebil for tilreisende. Det følger av kart B at tilreisende til Ny-Ålesund har mulighet for å kjøre beltemotorsykkel og beltebil i et område med 20 km radius rundt Ny-Ålesund. Både Kings Bay AS og forskere som besøker Ny-Ålesund har ønsket at området blir utvidet fordi de mest besøkte dagsturmålene for fastboende i Ny-Ålesund ligger utenfor området hvor de tilreisende kan kjøre. Praksis har i flere år vært at Sysselmannen har gitt dispensasjon til tilreisende for kjøring med snøskuter til typiske dagsturmål nær Ny-Ålesund i følge med fastboende. Begrunnelsen for å gi dispensasjon har vært at området som er åpent for tilreisende er vesentlig mindre enn tilsvarende område rundt Longyearbyen, og å gi tilreisende til Ny-Ålesund en noe utvidet adgang til snøskuterkjøring nær bosettingen er ansett ikke å ha vesentlige miljømessige konsekvenser. En slik utvidelse vil også lette arbeidet for Sysselmannen med dispensasjoner. Både Sysselmannen og Direktoratet for naturforvaltning foreslår derfor å åpne for snøskuterbruk for tilreisende i følge med fastboende i de områdene der det gjennom flere år er gitt dispensasjoner til slik kjøring.

Departementet legger til grunn at dette forslaget i praksis vil få betydning for besøkende til fastboende i Ny-Ålesund og forskere på korttidsopphold. Ny-Ålesund er et forskningssamfunn, og utvikling av vinterturisme her vurderes som lite aktuelt. Selv om man i første rekke ønsker å legge til rette for ikke-motorisert friluftsliv, legger departementet vekt på at det er tale om en utvidelse i nærheten av en bosetting og ferdselen må skje i følge med fastboende. Det vil da ikke ha et omfang som vil medføre vesentlige miljømessige konsekvenser. I praksis vil det innebære en videreføring av det systemet som er i dag, og det vil lette Sysselmannens arbeid. Departementet foreslår derfor å endre § 8 annet ledd og kart B til motorferdselforskriften slik at tilreisende til Ny-Ålesund kan bruke beltemotorsykkel og beltebil i et område utenfor en radius på 20 km dersom de er i følge med fastboende. Yttergrensen for området er avgrenset slik: Hornbækbukta- Vegvaktaren-Diademet-Christiefjellet-H.U.Sverdrupfjellet (knekkpunkt nasjonalparkgrensen).

Departementet gjør oppmerksom på at det er en kobling mellom motorferdselsforskriften og forskrift om turisme og annen reisevirksomhet på

Svalbard 18. oktober 1991 nr. 671 (turistforskriften) for så vidt gjelder meldeplikt for tilreisende og hvor tilreisende kan kjøre snøskuter etter motorferdselsforskriften, jf turistforskriften § 7 fjerde ledd bokstav c. En endring av motorferdselsforskriften slik det her gjøres framlegg om må derfor sees i sammenheng med det arbeidet som nå pågår med å revidere turistforskriften.

3.3 Motorferdselsforskriften § 8 tredje ledd - tilliggende islagte sjøområder

Motorferdselsforskriften § 8 tredje ledd åpner for bruk av snøskuter og beltebil på tilliggende islagte sjøområder til området avgrenset på kart som er vedlagt forskriften. På Storfjorden mellom Agardhbukta og Wichebukta skal ferdseien gå langs korteste farbare vei på sjøisen lags etter land, og det er vært reist spørsmål om hvordan denne bestemmelsen skal forstås. Sysselmannen og Direktoratet for naturforvaltning ønsker derfor å klargjøre at bestemmelsen skal forstås slik at det åpnes for motorferdsel på sjøis som er tilliggende til landområder der det er åpnet for motorferdsel. På sjøis nær det store snøskuterfrie området sør for Agardhbukta, er det ikke ment at motorferdsel skal være tillatt. Departementet foreslår en presisering i § 8 tredje ledd som klargjør dette. Da det er en klargjøring av gjeldende rett vil det ikke innebære nye administrative eller økonomiske konsekvenser.

3.4 Motorferdselsforskriften § 12 - tillatelse etter søknad

Etter § 12 i motorferdselsforskriften kan Sysselmannen gjøre unntak fra bestemmelsene i visse tilfelle. Det følger av § 12 andre ledd at man ved avgjørelsen av en slik søknad bl.a. skal legge vekt på "søkerens tilknytning til Svalbard". I merknadene til forskriften heter det at man her særlig har tenkt på tidligere fastboende og andre med lignende tilknytning. Det har blitt stilt spørsmål ved om tidligere fastboende bør stilles i en særstilling når det gjelder motorferdsel.

Sysselmannen har i sin praktisering av regelen lagt vekt på om den som søker om å ferdes utenfor det såkalte "forvaltningsområde 10" har vært tidligere fastboende, og slike søkere har i praksis fått tillatelse til å kjøre innenfor de samme områder som de fastboende, med unntak av verneområdene fra 1973. Sysselmannen opplyser at det årlige antallet søknader av den typen er svært lavt, og at den ferdseien det medfører derfor har beskjeden miljøpåvirkning. Sysselmannen mener det derfor ikke er grunn til å fjerne kriteriet om søkerens tilknytning til Svalbard i § 12.

Direktoratet for naturforvaltning mener kriteriet om søkers tilknytning til Svalbard i § 12 bør fjernes. Tidligere fastboende vil være enhver som kan dokumentere å ha bodd sammenhengende på Svalbard i minimum 6 måneder. Direktoratet viser til at antallet fastboende på Svalbard har økt og at mange bor

på Svalbard i forholdsvis kort tid. Kretsen av tidligere fastboende øker derfor også. Svalbardmiljøloven skiller bare mellom fastboende og tilreisende for så vidt gjelder motorferdsel, og har ingen andre kategorier. Fastboende har en videre adgang til motorferdsel enn tilreisende, og har anledning til å ta med seg besøkende på tur med snøskuter. Mange av de tidligere fastboende vil under sitt opphold være besøkende av fastboende, og motorferdselsforskriften har i § 8 regler om motorferdsel for tilreisende som er i følge med fastboende.

Departementet viser til at fastboende står i en særstilling, og har derfor etter svalbardmiljøloven fått en videre adgang til motorferdsel enn tilreisende. Departementet er enig med Direktoratet for naturforvaltning i at man vanskelig kan finne prinsipielle grunner som taler for at enhver som er tidligere fastboende skal stilles i en særstilling ved behandling av søknader om motorferdsel. Selv om man i dag ikke kan dokumentere noen stor miljøpåvirkning av denne typen ferdsel, vil kretsen av tidligere fastboende stadig øke. Ut i fra en føre var betraktning ønsker departementet derfor at man ikke bare på grunnlag av å ha vært tidligere fastboende, skal kunne få dispensasjon etter regelen i § 12. Departementet foreslår derfor å fjerne søkerens tilknytning til Svalbard som et kriterium man skal legge vekt på. Ved behandling av en dispensasjonssøknad vil man likevel kunne legge vekt på, sammen med andre hensyn, at søker har en særlig tilknytning til Svalbard ut over det å ha bodd sammenhengende på Svalbard i minimum 6 måneder, jf at dispensasjon kan gis i "andre særlige tilfeller".

Når det gjelder økonomiske og administrative konsekvenser av endringsforslaget, legger departementet til grunn at denne endringen i praksis vil få liten betydning for tidligere fastboende og reiselivet. Sysselmannen viser til at man per i dag ikke mottar mange slike dispensasjonssøknader da denne gruppen ofte er besøkende av fastboende, og vil kunne ivaretas av det regelverket som gjelder for de som er i følge med fastboende. Som en følge av andre endringsforslag i forskriften, se kap 3.5, vil nåværende § 12 bli ny § 13.

3.5 Forslag til ny § 12 i motorferdselsforskriften - luftputefartøy og hydrokopter

Luftputefartøyer og hydrokopter er motoriserte fartøy som er fremkommelig både på vann, snø, is, våtmarker og fastmark/tørt land.

Bruk av luftputefartøyer er i dag ikke tillatt på land, islagte vassdrag og islagte sjøområder, jf motorferdselsforskriften §§ 5 og 7. Motorferdsel i åpne vassdrag er bare lovlig med tillatelse fra Sysselmannen, jf svalbardmiljøloven § 82.

Bruk av luftputefartøy i åpen sjø (ikke islagte sjøområder) er imidlertid pr i dag tillatt, jf svalbardmiljøloven § 73. Men departementet har i svalbardmiljøloven § 82 hjemmel til å gi forskrift om forbud mot bestemte typer farkoster.

Norsk Polarinstitutt gjorde i juni 2008 en vurdering av potensielle effekter av bruk av luftputefartøyer. Instituttet uttaler at bruk av slike fartøyer vil medføre en økt samlet belastning på naturmiljøet. Instituttet begrunner dette med at luftputefartøyer er fartøy som lager mye støy og beveger seg raskt. Luftputefartøy vil kunne åpne for økt ferdsel i områder som i dag er vanskelig tilgjengelige i overgangsperioden vår/sommer og sommer/høst, bla. grunne laguner, våtmarker og områder med tynn, usikker is. Det er steder som utgjør viktige funksjonsområder for dyrelivet. Særlig vil det i overgangen vår/sommer være problematisk da dette tidspunktet er hekke- og yngletid for mange arter, for eks. ender, gjess, vadefugl, sel, fjellrev og isbjørn. Myteområder for ærfugl og gjess er ofte grunne laguner som er utilgjengelige for vanlig båttrafikk. I tillegg vil luftputefartøyer kunne virke forstyrrende i friluftslivssammenheng særlig på grunn av støynivået.

Den mest aktuelle bruken av luftputefartøyer på Svalbard vil trolig være i forskningsøyemed, men det kan også tenkes å være interessant for reiselivet i fremtiden.

På bakgrunn av de mulige miljømessige konsekvensene Norsk Polarinstitutt har påpekt ved bruk av luftputefartøy, er Sysselmannen av den oppfatning at forbudet bør utvides til å gjelde også i åpen sjø. Bl.a. peker Sysselmannen på at den støyen slike farkoster medfører bærer langt av gårde, spesielt på sjøen, slik at potensialet for forstyrrelse av sårbare arter er betydelig også på lange avstander. Også Direktoratet for naturforvaltning vurderer skadevirkningen så omfattende både i forhold til biologisk mangfold og friluftsliv at det taler for et forbud også i åpen sjø.

Både Sysselmannen og Direktoratet viser imidlertid til at Sysselmannen vil kunne gi dispensasjon til bruk av luftputefartøy etter motorferdselsforskriften § 12. Det innebærer at man vil ha mulighet for å gi dispensasjon bl.a. i forbindelse med forskning.

Departementet viser til St. meld. nr. 22 Svalbard (2008-2009), Svalbardmeldingen, der det framkommer at det i utgangspunktet ikke er ønskelig å åpne for nye typer motorferdsel på Svalbard av hensyn til miljøet. I meldingen vises det til at planer om bruk av luftputebåt på Svalbard i forskningsøyemed har aktualisert behovet for en strengere regulering av denne typen motorferdsel. I meldingen pekes det videre på at ferdselen på Svalbard har økt i de siste tiårene, og at veksten kan forvente så fortsette, bl.a. som et resultat av økt turisme og stigende interesse for feltbasert forskning og bruk av Svalbard

som møteplass. For å begrense belastningen på Svalbards natur og kulturminner som følge av økende ferdsel, er det nødvendig å styre den på en måte som er i samsvar med de ulike områdenes verdi, sårbarhet og verneformål, jf. Svalbardmeldingen kap. 7.4.2.

Departementet viser til disse målsetningene, og at ferdselsbelastningen på mange steder og til tider av året er betydelig allerede. Bruk av luftputefartøy medfører belastning på dyrelivet særlig i kystnære områder på grunn av støy og høy hastighet og tilgang til i dag utilgjengelige områder i overgangssesongene. Departementet foreslår derfor å utvide forbudet mot bruk av slike fartøyer til å gjelde også i åpen sjø, dvs ikke islagte sjøområder. Departementet viser til at det vil være mulig for Sysselmannen å dispensere fra forbudet.

Forslaget innebærer at motorferdselsforskriften også må hjemles i § 82 i svalbardmiljøloven. Forskriftens virkeområde, jf § 2, utvides for så vidt gjelder luftputefartøy og det foreslås en egen definisjon av luftputefartøy i forskriftens § 3. Det ansees også hensiktsmessig å gi forskriften en ny og mer generell tittel.

3.5.1 Økonomiske og administrative konsekvenser

Sysselmannen opplyser at det i dag benyttes en luftputebåt med utgangspunkt i Longyearbyen i forbindelse med forskningsarbeider i politen utenfor 12 nautiske mil nord for Svalbard. Dersom man i forbindelse med denne typen bruk har behov for å ferdes ut Isfjorden og videre ut til grensen for territorialfarvannet, vil det fremdeles kunne tillates gjennom forskriftens dispensasjonshjemmel.

Departementet har fått opplyst av representanter for reiselivsnæringen på Svalbard at reiselivet pr. i dag ikke benytter seg av luftputefartøy, men at det ikke kan utelukkes at teknologien utvikler seg slik at bruk av denne typen fartøy vil bli mer aktuelt. Departementet viser til Svalbardmeldingen der det blir uttalt at det i utgangspunktet ikke er ønskelig å åpne for nye typer motorferdsel på Svalbard av hensyn til miljøet. Selv om det pr i dag ikke er mange luftputefartøy i bruk på Svalbard, ønsker departementet ut i fra føre-var prinsippet ikke å åpne for bruk i turistøyemed, og mener det ikke vil være i samsvar med regjeringens hovedmålsettinger for miljøvernet på Svalbard. Sysselmannen opplyser at Store Norske Spitsbergen Kulkompani AS planlegger å anskaffe luftputebåt som et ledd i beredskapen i forbindelse med driften av flyplassen i Svea. Slik bruk vil det også kunne være aktuelt å dispensere for.

4. Forskrifter om verneområder

4.1 Forslag om innføring av minsthøyde for flyvning i verneområdene

Det er i dag i utgangspunktet ikke fastsatt minsthøyde for flyvning på Svalbard ut over luftfartsregelverkets sikkerhetsgrenser. Det er heller ikke noe generelt forbud mot lavtflyvning i verneområdene på Svalbard med unntak av Moffen naturreservat

(500 m deler av året), Bjørnøya naturreservat (500 m over reservatet når værforholdene tillater det) og Kong Karls Land (500 m).

Svalbardmiljøloven har i dag en bestemmelse om at ingen må fly nærmere enn 1 nautisk mil fra større kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl. Svalbardmiljøloven § 83 har hjemmel for forskrift om minstehøyder for luftfartøy. Lufttrafikk kan dessuten begrenses gjennom vernebestemmelsene.

På fastlandet har alle nasjonalparker og mange andre verneområder et lavtflygingsforbud på henholdsvis 200 eller 300 m over bakken. Bakgrunnen for at slike minstehøyder er innført er å unngå støy/forstyrrelse av dyrelivet og av hensyn til en uforstyrret opplevelsesverdi for mennesker. Prinsippet om at miljøbeskyttelsen på Svalbard skal være minst like streng som på fastlandet taler for å innføre minstehøyder også i verneområdene på Svalbard.

Minstehøyder vil være med på å redusere miljøulempene av lufttrafikken i samsvar med formålet med svalbardmiljøloven. Man unngår støy og forstyrrelse på dyrelivet og villmarksnaturen. Minstehøyder for flyvning vil også gjøre forbudet mot sightseeing i motorferdselsforskriften § 11 mer effektivt.

Hvordan lavtflyvning påvirker dyrelivet vil variere bl.a. mellom ulike arter, med tid på året og ulike typer helikoptre og fly. Det vil likevel ikke være hensiktsmessig med ulike minstehøyder i forhold til for eks. årstider og flytyper. En generell minstehøyde vil være enkel og praktisk å forholde seg til.

Ved fastsettelsen av den konkrete minstehøyden vil ikke bare miljøhensyn være avgjørende, men også sikkerhetshensyn og andre hensyn luftfartslovgivningen skal ivareta. I forarbeidene til svalbardmiljøloven legger man opp til at slike hensyn blir klarlagt ved at luftfartsmyndighetene og aktuelle flyselskaper får forslag til forskrifter på høring, jf NOU 1999:21 s. 240. Når det gjelder mulige konsekvenser av forslaget, viser departementet til at de fleste verneforskriftene inneholder unntak for ferdsel i forbindelse med tilsyn og redningstjeneste, og at dersom man skal lande i verneområdene vil dette i utgangspunktet kreve dispensasjon. Det kan også gjøres unntak når vitenskapelige grunner taler for det.

Både Sysselmannen og Direktoratet for naturforvaltning tilrår at minstehøyde for flyvning blir innført i samtlige av verneområdene på Svalbard. Departementet mener også at man på bakgrunn av de høye miljømålene som gjelder for Svalbard bør innføre regulering av minstehøyder slik man har gjort det på fastlandet. Det vil derfor være naturlig å justere verneforskriftene på dette punktet slik at man på Svalbard har tilsvarende regler som i verneområdene på fastlandet. På bakgrunn av hensynet til fauna, samlet belastning og føre-var prinsippet foreslår departementet at lavtflyvning under 500 meter forbyes i alle verneområdene på Svalbard så lenge værforhold eller andre sikkerhetsmessige grunner ikke er til hinder for dette.

4.2 Språklig justering i verneforskriftene

Da svalbardmiljøloven ble endret i 2012, ble lovens formålsparagraf § 1 endret. Svalbardmiljøloven har som formål å opprettholde et tilnærmet uberørt miljø på Svalbard, herunder Svalbards landskap. Før lovendringen var formuleringen ”landskapselementer ” brukt i stedet for ”landskap”, og denne formuleringen er også brukt i formålsparagrafen i de fleste verneforskriftene. Formålsparafene i verneforskriftene må derfor justeres tilsvarende ved at ”landskapselementer” endres til landskap.

5. Forskrift om tilskudd fra Svalbards miljøvernfond 30. april 2007 nr. 599

5.1 Klargjøring av ansvar for sekretariatsfunksjonene – forskriften §§ 4-9

Både styret for Svalbards miljøvernfond og Sysselmannen mener det nå er behov for å gjennomgå forskrift om tilskudd fra Svalbards miljøvernfond 30. april 2007 nr 599 (tilskuddsforskriften) med det formål å tydeliggjøre styrets, sekretariatets og Sysselmannens rolle.

Det følger av forskriften § 1 tredje ledd at sekretariatet for fondet er lagt til Sysselmannen på Svalbard, og det vises til vedtekter for Svalbards miljøvernfond § 8 der dette også fremgår. I vedtektene § 6 heter det at styret har ansvaret for fondets drift og administrasjon, mens det følger av vedtektene § 8 sekretariatet står for den daglige ledelsen av fondets virksomhet og skal følge de retningslinjer og pålegg styret har gitt.

Det er stilt spørsmål ved om man bør gjøre enkelte justeringer i forskriften for å tydeliggjøre dagens praksis for så vidt gjelder fordeling av ansvar for de oppgaver Sysselmannen har som sekretariat. I dag praktiseres dette slik at rådgiverstillingen i sekretariatet har en selvstendig rolle som saksforbereder for styret, mens Sysselmannen som organisasjon i hovedsak utøver funksjonene knyttet til økonomioppfølging og regnskap, arkiv, IKT, skranke- og publikumshenvendelser. Sysselmannen har da ansvaret for fondets daglige drift for så vidt gjelder de administrative funksjonene, mens ansvaret for de mer faglige vurderinger og tilrådninger som gjøres fra sekretariatet som et ledd i den løpende virksomheten i hovedsak sorterer under fondets styre.

Departementet finner ingen prinsipielle grunner til at den praksis man har i dag ikke kan videreføres så lenge både Sysselmannen og styret for fondet mener at det er en hensiktsmessig organisering som fungerer bra. Departementet foreslår derfor at forskriften justeres tilsvarende ved at Sysselmannen byttes ut med

sekretariatet i §§ 4-9. Da endringene er en tydeliggjøring av dagens praksis, vil de ikke medføre nye administrative eller økonomiske konsekvenser.

I tillegg forslås noen språklige forbedringer i §§ 5 og 8 uten at det medfører materielle endringer.

6. Forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard 24. juni 2002 nr. 724

Klima- og forurensingsdirektoratet har i samarbeid med Sysselmannen gått igjennom forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard 24. juni 2002 nr. 724, og utarbeidet forslag til endringer. Det er i hovedsak tale om justeringer og mindre materielle endringer. De forslagene som det blir gjort rede for i det følgende er derfor vurdert slik at de ikke vil ha økonomiske og administrative konsekvenser av betydning.

6.1 Endring av avfallsdefinisjonene – forskriftens § 3, § 9, § 10

Forskriften bruker i dag begrepene ”forbruksavfall” og ”produksjonsavfall”, jf. bl.a. § 3 bokstav c og d. På fastlandet definerer man dette nå som hhv. ”husholdningsavfall” og ”næringsavfall” i samsvar med forurensingsloven. Selv om forurensingsloven ikke gjelder for Svalbard bør man bruke de samme begrepene fordi man tar utgangspunkt i systemet slik det er på fastlandet, dvs. at planansvarlig har ansvaret for husholdningsavfall og avfallsbesitter har ansvaret for næringsavfall. Endringene i definisjonene vil innebære at alt avfall fra skip vil være næringsavfall, og § 9 første ledd annet punktum må endres tilsvarende.

Departementet foreslår derfor at forbruksavfall endres til husholdningsavfall i forskriften § 3 bokstav c, § 9 første ledd, første punktum og § 10 bokstav a og at produksjonsavfall endres til næringsavfall i § 3 bokstav d og § 9 tredje ledd.

Forskriften har i § 3 bokstav f definisjon av farlig avfall. Forskriftens definisjon av farlig avfall er i hovedsak i samsvar med slik dette defineres i forskrift om gjenvinning og behandling av avfall av 1. juni 2004 nr. 930 (avfallsforskriften) for fastlandet, men Klima- og forurensingsdirektoratet foreslår at man presiserer definisjonen tilsvarende som man gjør på fastlandet. I henhold til avfallsforskriften defineres farlig avfall ut i fra den europeiske avfallslisten (EAL-listen). I praksis brukes denne listen allerede på Svalbard for å deklare farlig avfall. Det er hensiktsmessig at EAL-listen gjøres til en del av regelverket på Svalbard ved en henvisning til avfallsforskriften kap. 11 vedlegg 1 hvor EAL-listen er gjennomført i norsk rett. Da må man også gjøre avfallsforskriften kap. 11 vedlegg 3 Kriterier som gjør avfall til farlig avfall, gjeldende for Svalbard. Som en følge av dette må vedlegg 1 i forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard oppheves. Departementet foreslår i tråd med dette en presisering av definisjonen av farlig avfall i § 3 ny bokstav e.

Når det gjelder levering av farlig avfall, står det ikke i forskriften hvor ofte dette skal skje. I kommentarene til forskriftens § 12 heter det at det farlige avfallet skal leveres innen rimelig tid. På fastlandet har man en plikt til å levere farlig avfall minst en gang pr år, og både Klima- og forurensningsdirektoratet og Sysselmannen foreslår å innføre tilsvarende plikt på Svalbard. Ved nedleggelse av virksomhet eller driftsstans utover 3 måneder vil leveringsplikten inntre umiddelbart. Bakgrunnen for dette er bl.a. å sikre at tilsynet med det farlige avfallet skal bli best mulig. Departementet foreslår derfor å innføre en slik plikt i forskriftens § 10 bokstav c.

Forskriftens definisjon av spesialavfall i § 3 bokstav e omhandler avfall som ikke hensiktsmessig kan behandles sammen med forbruksavfall på grunn av sin størrelse. Noen større gjenstander, som kasserte biler og snøscootere, blir i dag spesielt regulert i forskriftens § 9 første ledd. Ved å utvide etableringsplikten i forskriftens § 9 første ledd og leveringsplikten i § 10 bokstav c til å omfatte også ”lignende større gjenstander” (som for eks båter, kjøleskap og lignende), vil man ikke lenger ha behov for å regulere spesialavfall generelt. Dermed har man ikke behov for en egen definisjon av ”spesialavfall”. Departementet foreslår derfor at begrepet ”spesialavfall” fjernes fra forskriften § 3 bokstav e og § 10 c.

6.2 Deklarering av avfall – forskriftens § 12

I forskriftens § 12 andre ledd framgår det at avfall skal være deklarerert på eget skjema ved levering fra mottak. Der er i utgangspunktet mottaksanlegget som har ansvaret for at deklarasjonsskjemaet blir fylt ut, jf. kommentarene til forskriften. I følge Sysselmannen er praksis i Longyearbyen slik at virksomhetene fyller ut skjemaet med hjelp av de ansatte ved avfallsanlegget. Avfallsanlegget mener det ville mer hensiktsmessig og i tråd med praksis at virksomhetene fyller ut skjemaet og at dette er gjort på forhånd. Departementet viser til at det på fastlandet er virksomhetene som har deklarasjonsplikten, jf avfallsforskriften § 11-12, og foreslår en ordning på Svalbard der ansvaret for å fylle ut skjemaet legges på virksomheten. Skjemaet skal være godkjent av Klima- og forurensningsdirektoratet. På bakgrunn av sammenslåingen av Klima- og forurensningsdirektoratet og Direktoratet for naturforvaltning til et Miljødirektorat fra 1. juli, vil endringsforslaget i forskriftens § 12 bruke denne betegnelsen på direktoratet.

7. Forskrift om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard 28. juni 2002 nr. 650

7.1 Utvidelse av Longyearbyen planområde

Dagens grenser for Longyearbyen planområde er trukket langs sjøkanten av Adventfjorden på begge sider, og strekker seg ut til to koordinatfestede punkter sørvest for Bjørndalen og nordøst for Forkastningsfjellet. Planområdet strekker seg videre østover mot Janssonshaugen i Adventdalen. I tillegg inngår satteliten på Vindodden som en del av Longyearbyen planområde. Grensene for planområdet ble videreført fra den tidligere planforskriften om arealplanlegging på Svalbard (forskrift 24. januar 1997 nr 37 §§ 1 og 2). Kartene inngår som et vedlegg til forskriften, og av de gjeldende kartene fremgår det at planområdet kan gå inntil 100 meter ut i sjø.

I forbindelse med vedtakelse av siste areaplan i Longyearbyen, samt ved høringen av endringer i svalbardmiljøloven i 2010, ble det fremmet et ønske fra Longyearbyen lokalstyre om at Miljøverndepartementet endret forskrift om konsekvensutredninger og avgrensing av planområdene på Svalbard (arealplanforskriften - FOR 2002-06-28-650), slik at planområdet for Longyearbyen ble utvidet.

Longyearbyen lokalstyre mener det er uhensiktsmessig at planområdet bare omfatter et område ut til 100 meter ut i sjøen i Adventfjorden. Lokalstyret begrunner dette med innføringen av havne- og farvannsloven på Svalbard, og uttalelser som ble fremlagt i den forbindelse.

I henhold til forskrift 30. desember 2009 nr. 1846 om havner og farvann på Svalbard (Svalbardforskriften), har Longyearbyen lokalstyre samme ansvar og myndighet innenfor Longyearbyen arealplanområde som kommunene har etter havne- og farvannsloven. Med "*Longyearbyen arealplanområde*" i Svalbardforskriften, menes det arealplanområdet som er fastsatt med hjemmel i svalbardmiljøloven § 47. Lokalstyret har med andre ord myndighet etter havne- og farvannsloven i det til enhver tid gjeldende arealplanområdet.

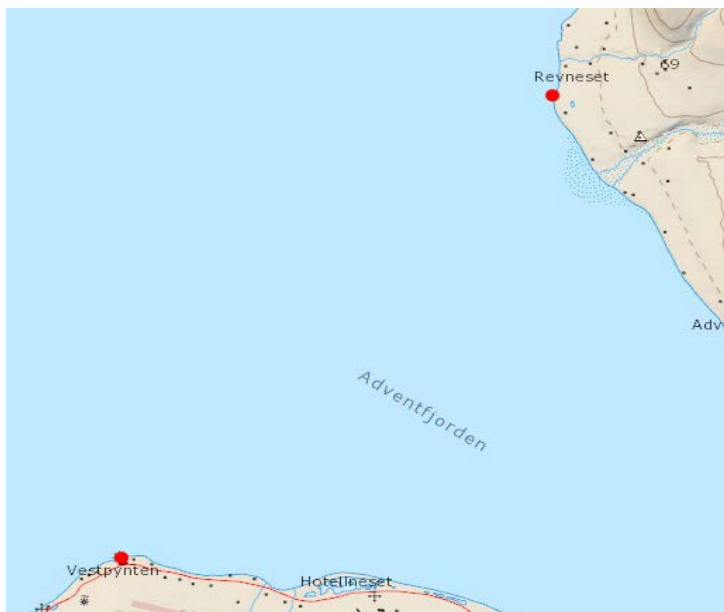
Fra dette unntaket er det gjort et unntak igjen i Svalbardforskriften § 3, 1. ledd. Denne bestemmelsen sier at det er staten (departementet) som har forvaltningsansvar og myndighet for "farledene". Det er imidlertid per i dag ikke definert "farleder" på Svalbard, heller ikke innenfor Longyearbyen arealplanområde. Dette betyr at lokalstyret har det fulle ansvar og myndighet innenfor sitt arealplanområde.

Departementet uttrykte i sin høringsuttalelse til den nevnte forskriften blant annet at det ikke er aktuelt å vurdere å utvide Longyearbyen arealplanområde på land, men at lokalstyret ved behov kan søke om utvidelse av arealplanområdet ut i sjø.

Miljøverndepartementet ser det som hensiktsmessig og nødvendig at Longyearbyen lokalstyre gis tilstrekkelig mulighet til å forvalte sjøområdene slik forskriften legger opp til, og mener en utvidelse av planområdet slik lokalstyret skisserer virker fornuftig.

I henhold til forskrift om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene § 1 tredje ledd, kan Miljøverndepartementet gjøre endringer i avgrensingen av planområdene.

Miljøverndepartementet foreslår at forskriften endres slik at Longyearbyen planområde utvides til å omfatte hele Adventfjorden. Dette gjøres ved at ytterpunktene for dagens avgrensning blir stående sørvest for Bjørndalen og nordøst for Forkastningsfjellet, men at det trekkes en rett linje trukket mellom Vestpynten og Revneset. Koordinatene for de nye plangrensene er da 8686510, 509500 på Vestpynten og 8690450, 512740 på Revneset. Se vedlagte illustrasjon under. Disse endringene vil bli tatt inn som endringer i vedlegget til arealplanforskriften § 1.

De nye grensene i sjø er å anse som endelige, det vil si bestemmelsen om at ” det kan planlegges 100 meter ut i sjø” kun gjelder der grensene går langs land. Dersom Longyearbyen lokalstyre ønsker å planlegge sjøområdene 100 meter ut fra land sørvest for Bjørndalen og nordøst for Forkastningsfjellet, må dette skje i plan slik praksis fram til nå har vært. Det legges ikke opp til noen endring av de øvrige grensepunktene for planområdet.

Bestemmelsen om at det ”kan planlegges 100 meter ut i sjø” gjelder for alle planområdene på Svalbard, og det er Miljøverndepartementets syn at det bør være likelydende bestemmelser for alle disse områdene. Dersom det ikke er

ønskelig å planlegge sjøområdene ut til 100 meter, går grensene for planområdene langs land, slik hjemmelen i svalbardmiljøloven med tilhørende forskrifter hele tiden har vært.

Endringen av plangrensen fremgår på kart som vedlegg til dette dokumentet.

7.1.2 Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet legger til grunn at denne endringen i praksis vil få liten betydning for andre enn lokalstyret, som får endrete ansvarsoppgaver som følger av havne- og farvannsforskriften og eventuelt svalbardmiljøloven.

7.2 Endring av formålsbestemmelsen i forskriftens § 2 og endring av oppfangingskriteriene for konsekvensutredninger i forskriftens § 3

Som følge av at svalbardmiljøloven § 1 ble endret slik at det nå heter *landskap* istedenfor *landskapselementer*, må også formålsparagrafen i forskriften § 2 justeres tilsvarende ved at "landskapselementer" endres til "landskap".

Som følge av lovendringen i svalbardmiljøloven § 59 første ledd bokstav b, der ordet *samfunn* ble tilført som oppfangingskriterium for konsekvensutredninger vil forskriften § 3 første ledd bokstav b bli justert tilsvarende.

8. Forslag til forskriftsendringer

8.1 Forskrift om endringer i forskrift om høsting på Svalbard og forskrift om satser for avgift for jakt-, fangst- og fiskekort m.m. på Svalbard

Fastsatt av Miljøverndepartementet xx. xx 2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr. 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 31, § 32

Forskrift 24. juni 2002 nr. 712 om høsting på Svalbard endres slik:

I

§ 3 bokstav a skal lyde:

- a) fastboende: person som *på tidspunkt for søknad og under utøvelse av høsting* er gyldig innført i befolkningsregisteret for Svalbard;

§ 12 annet ledd skal lyde:

Sysselemlannen kan i særllge tilfelle sette annen rapporteringsfrist. Denne skal da fremgå av høstingstillatelsen. Rapportering i henhold til denne bestemmelsen settes som vilkår for tildeling av jakt-, fangst- og fiskekort. *Ved manglende rapportering kan Sysselemlannen nekte tillatelse til jakt og fiske kommende sesong.*

§ 13 annet ledd skal lyde:

Rapportering i henhold til denne bestemmelsen settes som vilkår for tildeling av jakt-, fangst- og fiskekort. *Ved manglende rapportering kan Sysselemlannen nekte tillatelse til jakt og fiske kommende sesong.*

§ 14 annet og tredje ledd skal lyde:

Den som *i løpet av kalenderåret fyller 14 år* kan delta i jakt på fjellrev og fuglevilt og fangst i opplæringsøyemed *fram til fylte 16 år* når vedkommende:

- a) har samtykke fra foreldre eller foresatte og
- b) er under forsvarlig tilsyn av jeger som har fylt 20 år. Tilsynspersonen må ha utøvd jakt og fangst i minst 3 sesonger.

Den som *i løpet av kalenderåret fyller 16 år* kan delta i jakt på svalbardrein og sjøpattedyr i opplæringsøyemed *fram til fylte 18 år* når vilkårene i annet ledd bokstavene a og b er oppfylt. *Det stilles i tillegg krav om bestått jegerprøve og skyteprøve for storviltjegere.*

§ 15 første ledd skal lyde:

Alle personer som har fylt 16 år og som ikke er registrert i Jegerregisteret, skal før jakt eller fangst utøves ha bestått jegerprøve i henhold til denne forskrift, *studieplan og instruks om innhold og gjennomføring av jegerprøven fastsatt av direktoratet.*

§ 17 første ledd skal lyde:

Jegerprøveeksamen kan avlegges fra og med det kalenderåret jegerprøvekandidaten fyller 14 år.

§ 18 skal lyde:

Jegerprøven består av et obligatorisk kurs og en *elektronisk* eksamen. *Studieorganisasjoner og andre kan etter avtale med direktoratet arrangere det obligatoriske kurset i samsvar med lov 19. juni 2009 nr. 95 om voksenopplæring. Sysselemlannen arrangerer elektronisk jegerprøveeksamen for de som har fullført obligatorisk kurs i henhold til denne forskrift, studieplan og instruks om innhold og gjennomføring av jegerprøven fastsatt av direktoratet.*

Det obligatoriske kurset skal følge et opplegg godkjent av *direktoratet*. Kurset skal være på 30 timer. Den obligatoriske undervisningen skal fordeles over 9 dager. Personer under 18 år må ha dispensasjon etter våpenlovens § 29 eller samtykke fra den som har forelderansvaret til å gjennomgå den praktiske delen av kurset.

Den som vil avlegge jegerprøve skal betale avgift for *jegerprøveeksamen*, når avgiftssatssats er fastsatt av departementet, jf. § 35. Den som ikke består eksamen, kan gå opp til fornyet prøve én gang uten ekstra avgift. Arrangøren kan kreve kursavgift for det obligatoriske kurset, som settes slik at kursutgiftene blir dekket.

§ 19 skal lyde: *(ny jegerprøve ved tap av retten til å utøve jakt og fangst)*

Jegerprøven gjelder uten tidsbegrensning. Den som etter rettskraftig dom blir fradømt retten til å drive jakt og fangst, må avlegge ny jegerprøve for å bli registrert som jeger

§ 22 skal lyde:

Fiskeutstyr og fiskeredskaper som er brukt utenfor Svalbard må desinfiseres før det brukes på Svalbard.

§ 28 andre ledd skal lyde:

Til jakt *på svalbardrype* må det minst brukes ammunisjon av typen cal. 22 LR med hullspiss. Til jakt på kortnebbgås og fjellrev må det når jakten utøves med rifle, brukes ammunisjon med anslagsenergi på minst 294 joule (30 kgm) på 100 meter

§ 30 skal lyde:

Fangst av fjellrev er kun tillatt med slagfelle og fallem. Fangstredskapene skal virke og ha slik slagkraft at reven blir drept øyeblikkelig.

Sysselmannen kan fastsette særskilte krav til spesifikasjon av feller og brukerkompetanse før disse tas i bruk.

II

Forskrift 1. desember 2006 nr. 1578 om satser for avgift for jakt-, fangst- og fiskekort m.m. på Svalbard endres slik:

§ 6 skal lyde:

§ 6. Avgift for *elektronisk* eksamen ved avleggelse av jegerprøve

Den som vil avlegge jegerprøven på Svalbard skal betale en avgift ved avleggelse av *elektronisk* eksamen. Avgiften settes til NOK 280. Den som ikke består skriftlig eksamen, kan gå opp til fornyet prøve en gang uten ekstra avgift.

III

Forskriften trer i kraft straks.

8.2 Forslag til forskrift om endring av forskrift om ferdsel med motorkjøretøy i terrenget og bruk av luftfartøy til turistformål på Svalbard

Fastsatt av Miljøverndepartementet xx.xx 2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 80, § 81, § 82 og § 83.

I

Forskrift 24. juni 2002 nr 723 om ferdsel med motorkjøretøy i terrenget og bruk av luftfartøy til turistformål på Svalbard endres slik:

Forskriftens tittel skal lyde: *Forskrift om motorferdsel på Svalbard*

§ 2 andre ledd skal lyde: Forskriften omfatter ferdsel med motorkjøretøy i terrenget, på islagte vassdrag og *islagte* sjøområder samt bruk av luftfartøy til turistformål. *For luftputefartøy og hydrokopter omfatter forskriften også motorferdsel i sjø.*

§ 3 bokstav a skal lyde:

fastboende: person som *er* gyldig innført i *befolkningsregisteret for Svalbard*

§ 3 ny bokstav i skal lyde: *Luftputefartøy og hydrokopter: Motorisert fartøy som er fremkommelig både på vann, snø, is og land.*

§ 8 annet ledd ny bokstav c) skal lyde:

"I et område markert med oransj på vedlagte kart B utenfor Ny-Ålesund dersom de er i følge med fastboende".

Nåværende bokstav c) blir ny bokstav d).

§ 8 tredje ledd skal lyde:

Områdene som nevnt i første og annet ledd omfatter også tilliggende islagte sjøområder, med unntak av islagte sjøområder mellom Agardhbukta og Richterfjellet, jf. første ledd bokstav b der motorferdsel er forbudt etter 1. mars. På Storfjorden mellom Agardhbukta og Wichebukta skal ferdseleu legges til nærmeste farbare vei på sjøisen langsetter land.

Nytt kapittel V skal lyde: *Bruk av luftputefartøy og hydrokopter*

Nåværende kapittel V blir kapittel VI

Ny § 12 skal lyde: *Bruk av luftputefartøy og hydrokopter er forbudt på Svalbard.*

Nåværende § 12 blir § 13, nåværende § 13 blir § 14, nåværende § 14 blir § 15 og nåværende § 15 blir § 16.

Ny § 13 annet ledd skal lyde:

Ved avgjørelse av slik søknad skal det blant annet legges vekt på formålet med søknaden, hvilken risiko for miljøulemper som ferdseleu kan ha, og målet om en begrenset motorferdsel på Svalbard. Blir tillatelse gitt, skal det gis begrunnelse som viser hvordan disse forhold er vurdert.

Kart B endres i henhold til vedlegget til denne forskrift.

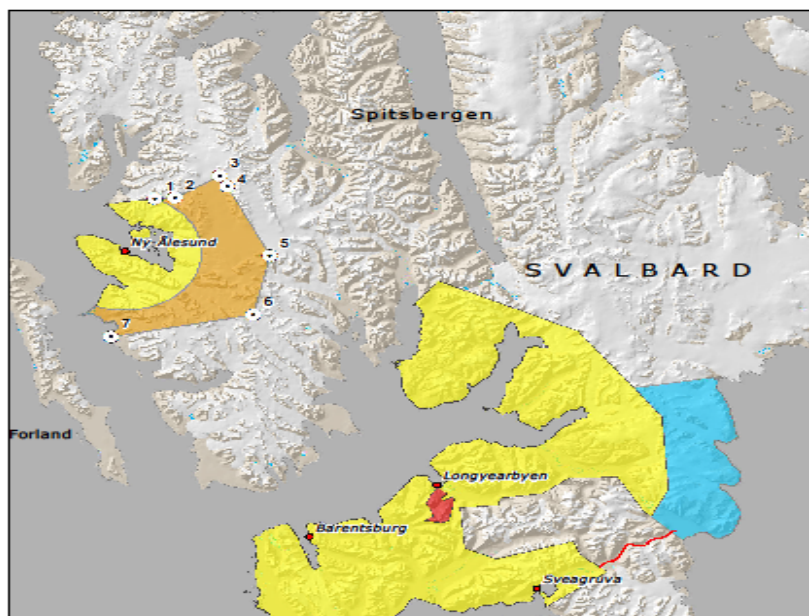
II

Forskriften trer i kraft straks.

Vedlegg

Kart B til Forskrift om motorferdsel på Svalbard

Vedtatt av Miljøverndepartementet . . .2013

Tilreisende - ferdseleu med snøskuter

- Område der tilreisende kan bruke beltemotorsykkel (snøskuter) og beltebil på frossen og snødekt mark.
- Forslag til utvidelse av område der tilreisende kan bruke beltemotorsykkel (snøskuter) dersom de er i følge med fastboende.
- Område der tilreisende kan bruke beltemotorsykkel (snøskuter) og beltebil på frossen og snødekt mark dersom de deltar i organiserte turopplegg eller er i følge med fastboende.
- Område for ikkemotorisert ferdseleu. All snøskuterkjøring forbudt.
- Knekkpunkt - utvida skuterområde Ny-Ålesund
- Ferdseleuåre der tilreisende kan bruke beltemotorsykkel (snøskuter) og beltebil på frossen og snødekt mark dersom de deltar i organiserte turopplegg eller er i følge med fastboende.

NAVN	GrensepktNr	LAT	LONG
Mercantortfjellet	1	N79° 5.472'	E12° 14.893'
Mjmatltoppen	2	N79° 5.896'	E12° 29.593'
Isachsenfonna	3	N79° 10.130'	E13° 1.700'
Christiefjellet	4	N79° 8.218'	E13° 7.365'
Diademet	5	N78° 55.538'	E13° 40.300'
Vegvaktaren	6	N78° 44.578'	E13° 29.868'
Snipeodden	7	N78° 39.706'	E11° 50.241'

8.3 Forskrift om endring i forskrift om opprettelse av fuglereservater og større naturvernområder på Svalbard, forskrift om fredning av Hopen naturreservat på Svalbard, forskrift om fredning av Nordenskiöld Land nasjonalpark på Svalbard, forskrift om fredning av Nordre Isfjorden nasjonalpark på Svalbard, forskrift om fredning av Ossian Sars naturreservat, forskrift om fredning av Sassen-Bünsow Land nasjonalpark på Svalbard, forskrift om Festningen geotopvernområde på Svalbard, forskrift om fredning av Indre Wijdefjorden nasjonalpark på Svalbard og forskrift om konsekvensutredninger og avgrensing av planområdene på Svalbard

Fastsatt ved kongelig resolusjon av xx.xx.2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr. 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 12, § 16, § 17, § 18, § 21, § 22, § 39, § 42, § 47, § 59, § 99 og § 102.

I

I følgende bestemmelser skal uttrykket ”landskapselementer” endres til ”landskap”:

1. forskrift 1. juni 1973 nr. 3780 om opprettelse av fuglereservater og større naturvernområder på Svalbard avsnitt V del I, punkt 1 bokstav b, punkt 2 bokstav b, punkt 3 bokstav b, punkt 4 bokstav b, og punkt 5 bokstav b
2. forskrift 26. september 2003 nr 1186 om fredning av Nordenskiöld Land nasjonalpark på Svalbard § 3
3. forskrift 26. september 2003 nr. 1187 om fredning av Nordre Isfjorden nasjonalpark på Svalbard § 3
4. forskrift 26. september 2003 nr. 1189 om fredning av Sassen-Bünsow Land nasjonalpark på Svalbard § 3
5. forskrift 9. september 2005 nr. 1046 om fredning av Indre Wijdefjorden nasjonalpark på Svalbard § 3
6. forskrift 28. juni 2002 nr. 650 om konsekvensutredninger og avgrensing av planområdene på Svalbard § 2

II

Forskrift 28. juni 2002 nr. 650 om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard endres slik:

§ 3 første ledd bokstav b skal lyde:

- b) kan få betydelig og langvarig virkning for *miljø og samfunn* i et planområde

III

Forskrift 1. juni 1973 nr. 3780 om opprettelse av fuglereservater og større naturvernområder på Svalbard endres slik:

Avsnitt V, del II. Bestemmelser om fredning, m.v., pkt 1. Nasjonalparkene bokstav e skal lyde:

Bruk av terrenggående kjøretøyer og landing med luftfartøy er forbudt. Sysselmannen kan i samråd med departementet fastsette *bestemmelser om* ferdsel på sjøen. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.*

Avsnitt V, del II. Bestemmelser om fredning, m.v., punkt 2. Nordaust- og Søraust-Svalbard naturreservater bokstav e skal lyde:

Bruk av terrenggående kjøretøyer og landing med luftfartøy er forbudt. Sysselmannen kan i samråd med departementet fastsette *bestemmelser om* ferdsel på sjøen. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.*

Avsnitt V, del II. Bestemmelser om fredning, m.v., punkt 3. Fuglereservater bokstav e skal lyde:

All ferdsel, inkludert ferdsel på sjøen og landing med luftfartøyer skal være forbudt i tiden 15. mai – 15. august. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Unntatt fra denne bestemmelsen er Kapp Linné fuglereservat hvor Sysselmannen i samråd med departementet kan fastsette særlige regler for ferdselen.

IV

Forskrift 26. september 2003 nr 1185 om fredning av Hopen naturreservat på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.4 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

V

Forskrift 26. september 2003 nr 1186 om fredning av Nordenskiöld Land nasjonalpark på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.5 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

VI

Forskrift 26. september 2003 nr 1187 om fredning av Nordre Isfjorden nasjonalpark på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.5 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

VII

Forskrift 26. september 2003 nr 1188 om fredning av Ossian Sars naturreservat endres slik:

§ 4, pkt. 4.4 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

VIII

Forskrift 26. september 2003 nr 1189 om fredning av Sassen-Bünsow Land nasjonalpark på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.5 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

IX

Forskrift 26. september 2003 nr. 1190 om fredning av Festningen geotopvernområde på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.5 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

X

Forskrift 9. september 2005 nr. 1046 om fredning av Indre Wijdefjorden nasjonalpark på Svalbard endres slik:

§ 4, pkt. 4.5 skal lyde:

Landing med luftfartøy er forbudt. *Luftfartøy skal holde en minstehøyde på 500 meter over bakken når værforholdene tillater det.* Det er forbudt å fly nærmere enn en nautisk mil fra større, kjente konsentrasjoner av pattedyr og fugl.

XI

Forskriften trer i kraft straks.

8.4 Forslag til forskrift om endring av forskrift om tilskudd fra Svalbards miljøvernfond

Fastsatt av Miljøverndepartementet xx.xx 2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 98

I

Forskrift 30. april 2007 nr. 599 om tilskudd fra Svalbards miljøvernfond endres slik:

§ 4 andre ledd skal lyde:

Søknaden må inneholde en beskrivelse av formålet med tiltaket og en tilstrekkelig utfyllende beskrivelse av tiltaket *og* gjennomføringen av det, samt framdriftsplan.

§ 4 fjerde ledd skal lyde:

Søknaden må inneholde et realistisk kostnadsoverslag for gjennomføring av tiltaket, en finansieringsplan og søknadssum. Disse må eventuelt periodiseres dersom gjennomføringen av tiltaket strekker seg over mer enn et år. *Sekretariatet* fastsetter nærmere krav til spesifikasjon av kostnadene ved tiltakene som det søkes om midler til. Dersom det i finansieringsplanen forutsettes bidrag, lån og lignende fra andre enn

Svalbards miljøvernfond og egeninnsats, må disse spesifiseres med beløp, og det må angis hvor sikre disse inntektskildene er. Skriftlig bekreftelse på at slike deler av finansieringsplanen er sikret, må skje før *sekretariatet* leverer sin innstilling til styret, jf. forskriften § 5.

§ 4 femte ledd skal lyde:

Søknader kan sendes inn på papir eller elektronisk. Elektronisk innsendte søknader må skriftlig bekreftes før *sekretariatet* leverer sin innstilling til styret, jf. forskriften § 5.

§ 5 andre ledd skal lyde:

Sekretariatet kan be søker om oppklaringer av eventuelle uklarheter i søknaden.

§ 5 fjerde ledd skal lyde:

Styret fastsetter hvilke *prosjekt* som skal tildeles tilskudd og størrelsen på tilskuddene.

§ 6 første ledd skal lyde:

Sekretariatet skal sørge for at alle søkere får skriftlig informasjon om resultatet av styrets behandling.

§ 7 andre ledd skal lyde:

Sekretariatet fastsetter utbetalingsplanen med utgangspunkt i tiltaksmidlenes størrelse. Tiltaksmidlene skal normalt utbetales etterskuddsvis i takt med mottakers forbruk ved gjennomføring av tiltaket. Utbetalingstakten må likevel ikke hindre gjennomføringen av tiltak som er innvilget midler. Forskuddsbetaling kan finne sted dersom det er dokumentert at det er nødvendig for å få gjennomført tiltaket.

§ 7 tredje ledd skal lyde:

Ved tilskudd som utbetales i terminer, skal siste utbetaling holdes tilbake til sluttrapport foreligger og er godkjent av *sekretariatet*.

§ 8 første ledd skal lyde:

Sekretariatet fastsetter krav til rapporter fra mottakere av tiltaksmidler. Det kan kreves revisorattester fra ikke-statlige mottakere.

§ 8 andre ledd skal lyde:

Sluttrapport skal foreligge senest tre måneder etter at tiltaket er gjennomført. Sluttrapporten skal inneholde regnskapsoversikt over kostnader og finansiering satt opp som *sekretariatet* har fastsatt, jf. forskriften § 4, og orientering om tiltaket er gjennomført etter forutsetningene eller om det ble foretatt eventuelle justeringer/endringer underveis i prosjektet og begrunnelse for dette dersom de ikke er dokumentert avtalt med *sekretariatet*. Sluttrapporten skal også inneholde resultatet av prosjektet og ev. data fra undersøkelser som er utført som en del av prosjektet.

§ 8 fjerde ledd skal lyde:

I de tilfellene der det er fastsatt *delutbetaling*, bør det normalt kreves *statusrapport med foreløpig regnskap*, før terminutbetalingene, jf. forskriften § 7.

§ 9 første ledd skal lyde:

Sekretariatet kontrollerer at tilskudd nyttes etter forutsetningene. Kontroll kan også utføres av Riksrevisjonen, jf. lov om Riksrevisjonen § 12 tredje ledd.

II

Forskriften trer i kraft straks.

8.5 Forskrift om endringer i forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard

Fastsatt av Miljøverndepartementet xx. xx 2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr. 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 66, § 71 og § 72

I

Forskrift 24.juni 2002 nr. 724 om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard endres slik:

§ 3 skal lyde:

§ 3. (definisjoner)

I denne forskrift forstås med

- a) miljøgifter: stoffer som er tungt nedbrytbare eller akkumuleres i levende organismer og som kan gi skader selv når stoffet forekommer i lave konsentrasjoner;
- b) avfall: kasserte løse gjenstander eller stoffer. Som avfall regnes også overflødige løse gjenstander og stoffer fra tjenesteyting, produksjon og renseanlegg mv., men ikke avløpsvann eller avgasser;
- c) *husholdningsavfall*: avfall fra private husholdninger, herunder større gjenstander som inventar og lignende;
- d) *næringsavfall*: avfall fra offentlige og private virksomheter og institusjoner;
- e) *farlig avfall*: avfall som ikke hensiktsmessig kan håndteres sammen med annet avfall fordi det kan medføre alvorlige forurensninger eller fare for skade på mennesker

eller dyr, og som for øvrig omfattes av den europeiske avfallslisten (EAL), jf avfallsforskriften 1. juni 2004 kapittel 11, vedlegg 1, og som er over grenseverdiene gitt i avfallsforskriften kapittel 11, vedlegg 3. Den europeiske avfallslisten, som gjennomført i avfallsforskriften, er en del av denne forskriften;

- f) *lovlig mottak*: virksomhet som har nødvendig tillatelse eller godkjenning;
- g) *planansvarlig*: grunneieren, eller den departementet bemyndiger, i det enkelte planområdet;
- h) *avløpsanlegg*: anlegg for transport og/eller behandling av avløpsvann;
- i) *avfallsordning*: organisert innsamling, transport, mottak, oppbevaring, behandling, etterkontroll mv. av *husholdningsavfall*.

§ 9 første ledd skal lyde:

Planansvarlig innenfor hvert av planområdene skal sørge for at det etableres et tilstrekkelig tilbud for innsamling og mottak av *husholdningsavfall*. Dette kravet gjelder ikke *næringsavfall* fra skip. For kasserte biler, snøscootere og *lignende større gjenstander* skal den planansvarlige etablere en egen ordning.

§ 9 tredje ledd skal lyde:

For *næringsavfall* og for avfall som oppstår utenfor planområdene, skal den ansvarlige sørge for transport og levering av avfallet til lovlig mottak.

§ 10 skal lyde:

Den som genererer avfall i planområdene, plikter

- a) å delta i avfalls- og kildesorteringsordninger etablert etter § 9, og levere alt sitt *husholdningsavfall* til disse ordningene,
- b) å betale gebyr for de tjenester som tilbys og
- c) å levere *kasserte biler, snøscootere og lignende større gjenstander* og farlig avfall til lovlig mottak. *Det farlige avfallet skal leveres minst 1 gang pr. år. Ved nedleggelse av virksomhet eller driftsstans utover 3 måneder inntre leveringsplikten umiddelbart.*

§ 12 andre ledd skal lyde:

Når det farlige avfallet blir levert, skal virksomheten sørge for at deklarasjonsskjema godkjent av Miljødirektoratet blir fylt ut.

Vedlegg 1 Grupper av farlig avfall oppheves.

II

Forskriften trer i kraft straks.

8.6 Forskrift om endring av forskrift om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard

Fastsatt av Miljøverndepartementet xx. xx 2013 med hjemmel i lov 15. juni 2001 nr. 79 om miljøvern på Svalbard (svalbardmiljøloven) § 47

Forskrift 28. juni 2002 nr. 650 om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard endres slik:

I

I samsvar med § 1 endres avgrensningen av Longyearbyen planområde. Kartet over Longyearbyen planområde av 1. juli 2002 endres i samsvar med vedlagte forslag.

II

Forskriften trer i kraft straks.

Vedlegg Planområde for Longyearbyen

